

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 26 marca 2025 r.,

w sprawie **K. K.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i art. 190a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Rzeszowie,

z dnia 19 września 2024 r., sygn. akt III Ka 321/24,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rzeszowie,

z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt X K 496/22,

kwestii dopuszczalności kasacji,

na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. oraz w zw.

z art. 523 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić kasację bez rozpoznania jako niedopuszczalną z mocy ustawy i obciążyć skazanego kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie z dnia 7 lutego 2024 r., sygn. akt X K 496/22, K. K. został uznany za winnego popełnienia czynu z art. 207 § 1 k.k., za co wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt I) oraz za winnego popełnienia czynu z art. 190a § 1 k.k., za który skazano go także na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt II). Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono zbiegające się kary i wymierzono oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt III), przy czym na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie tej kary warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat (pkt IV). Nadto, na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. oddano oskarżonego pod dozór kuratora sądowego (pkt V), a na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. zobowiązano oskarżonego do informowania pisemnie Sądu o okresie próby raz na kwartał.

Orzeczenie to zaskarżone zostało w całości apelacją obrońcy oskarżonego, w której zarzucono obrazę przepisów postępowania, tj. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k., a także błąd w ustaleniach faktycznych. W konsekwencji tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 19 września 2024 r., sygn. akt III Ka 321/24, Sąd Okręgowy w Rzeszowie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie i obciążył skazanego kosztami sądowymi postępowania odwoławczego.

Wyrok Sądu odwoławczego został zaskarżony w całości kasacją obrońcy skazanego. W kasacji tej zarzucono rażące naruszenie prawa, mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, tj.: *„naruszenie przepisów prawa materialnego – poprzez dokonanie ich błędnej wykładni w zakresie kwalifikacji prawnej czynów przypisanych oskarżonemu – pomimo tego, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniało znamion zarówno strony podmiotowej jak i przedmiotowej zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów – w postaci:*

1. *art. 207 § 1 k.k. poprzez uznanie, iż można oskarżonemu przypisać sprawstwo występku znęcania się psychicznego i fizycznego nad Y. V. polegającego na wszczynaniu awantur w trakcie których wyzywał ją słowami*

powszechnie uznawanymi za obelżywe, zastraszał, a także szarpał, popychał, uderzał po twarzy i siłowo przytrzymywał;

2. *art. 190a § 1 k.k. poprzez uznanie, że można oskarżonemu przypisać sprawstwo występku uporczywego nękania Y. V. polegającego na wielokrotnym dzwonieniu na jej numer telefonu, pisaniu wiadomości tekstowych z wyzwiskami, nachodzeniu jej w miejscu zamieszkania, wszczynaniu kłótni i awantur, dzwonieniu dzwonkiem do drzwi jej mieszkania, wyzywaniu jej słowami powszechnie uznanymi za obelżywe, obwinianiu jej o rozpad związku, a także oczernianiu jej w oczach najbliższej rodziny, czym wzbudził u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia, poniżenia i udręczenia oraz w istotny sposób naruszył jej prywatność (...).*

Odwołując się do tych zarzutów skarżący wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie skazanego od postawionych mu zarzutów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wprawdzie na wstępie kasacji jej autor zaznaczył, że wywodzi ją „na wyraźne żądanie skazanego”, to okoliczność ta nie zwalniała go od obowiązku zbadania kwestii dopuszczalności kasacji w świetle treści zapadłych orzeczeń i sformułowanych w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzutów. Uwaga ta w takim samym stopniu dotyczy zarówno Sądu, kontrolującego dopuszczalność kasacji i wydającego zarządzenie o jej przyjęciu, jak i prokuratora, który w odpowiedzi na kasację nie dostrzegł, że jest ona niedopuszczalna z mocy ustawy.

Zgodnie z art. 523 § 2 k.p.k., kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to nie dotyczy podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 2) oraz kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). Skazanemu wymierzono karę pozbawienia wolności z

warunkowym zawieszeniem jej wykonania, zatem kasacja wywiedziona w jego imieniu mogła się opierać wyłącznie na bezwzględnych przyczynach uchylenia wyroku wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., jednak kasacja jego obrońcy zarzutów takich nie podnosi.

Zgodnie z art. 531 § 1 k.p.k. Sąd Najwyższy pozostawia przyjętą kasację bez rozpoznania m.in. wówczas, gdy nie odpowiada ona przepisom wymienionym w art. 530 § 2 k.p.k. Ostatni z wymienionych przepisów odwołuje się m.in. do art. 429 § 1 k.p.k., ten zaś stanowi, że odmawia się przyjęcia środka odwoławczego także wtedy, gdy jest on niedopuszczalny z mocy ustawy.

W związku z tym, że bez podniesienia zarzutów wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., w wypadku wymierzenia skazanemu kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, wywiedzenie przez stronę kasacji na korzyść skazanego było niedopuszczalne z mocy ustawy, należało orzec jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]